

Наталя Гук

ЛЕГЕНДИ НАШОГО ГОРОДУ

СІЧЕНЬ

Новорічні дива

— Може трактор знайдемо? — спитала я.

— Звісно, як це ми з Олексою самі до такого простого рішення не дійшли? — гарячкував мій коханий. — Першого січня! У селі, де ми не знаємо жодної людини!

— Не сварися на Катю, — почала захищати мене сестра Олена. — Пошукаймо по сараях лопати, можливо, якісь залишилися.

— Щоб сусіди поліцію покликали, подумавши, що ми — грабіжники? — відказав Олекса. — Це ж треба було вгрузнути у власному подвір'ї!? Навіщо було тікати із затишної квартири? Стіл накритий, телевізор працює. Баярд сумує.

— От тільки собаку не приплітай до наших справ! — засміялася матуся. Вона єдина в компанії зберегла гарний настрій. — Годі сваритися й нити. Приїхали — так вилазьте. Хотіли відсвяткувати новий рік у новому будинку — діставайте сумки, почнемо святкувати.

Як не дивно, але ми четверо мовчки послухалися.

— Катю, все ми правильно зробили! Я тебе повністю підтримую. Як свято проведемо — так увесь рік і пройде! — заспокоювала мене Оленка, тримаючись за лікоть, щоб не впасти. — Зараз перекусимо, настрої покращиться, і рішення само прийде.

«Чого тільки нам заманулося заїжджати у двір? Можна було машину за воротами залишити» — думала я, важко переступаючи через снігові кучугури, наче сонна чапля.

Ми хутко взялися накривати святковий «стіл». Паперову скатертину поклали просто посеред великої кімнати. Дістали з сумок «урочистий обід»: салатики, нарізку, тортик. Для мами й Олени Костя одразу розклав літні туристичні крісла. Це були перші розкішні меблі, які ми завезли до нового будинку. Собі ми організували дастархан, розстеливши на підлозі старенькі ковдри, які ще Олімпіаду-80 пам'ятають.

Нарешті, Олекса розлив яблучний сік по пластикових бокалах. Олена — вагітна, Костя — за кермом, а ми троє — у команді підтримки непитущих. Нічого, вдома надолужимо шампанським.

— За вашу нову оселю, мої дорогенькі! — промовила мама й чокнулася по черзі з нами усіма.

Пластанчики зображали кришталь непрофесійно, але ми не зважали. Хлопці швиденько розібрали смажену домашню ковбаску, дівчата — салати, а я приступила до тортика. Обожною мамин «Наполеон»!

Вітальня без меблів, яких попередні господарі тут понаставляли через край, виглядала просторою, хоч бал для Наталки Ростової влаштувай. У вікнах пейзаж, як на Місяці — біле-біле поле. Тобто город. Тобто наші тридцять соток. Не помилюся, якщо скажу, що хлопці ще ні разу не дійшли до краю ділянки. Навіть ми з Оленою зробили це тільки раз — тиждень тому, як «приймали» господарство після підписання офіційних паперів.

— Прикрасити забули! — вигукнула Олена, озираючи хазяйським оком голу, сиротливу кімнату.

Щоб дружина не хвилювалася, Олекса покинув бутерброд і, діставши з карманів куртки «дощик», почав просто скотчем ліпити його до стін. Він, високий і статний, кріпив прикрасу чи не під стелю. Мій Костик визвався допомогти й притримував обвислі краї. Ми втрьох керували. Як без жіночої лагідної руки та всевидючого ока?

Якщо нас чотирьох поставити разом в лінієчку, ми нагадуватимемо родини старших братів зі старої казки про Іванка-дурника. Олена з Олексою — худі й високі, обидва зі світлим

волоссям і тонкими рисами обличчя. Ми з Костиком — трошки нижчі й товстіші, але старші й монарші. І обидва — з темним волоссям. Нам з Оленою самім незрозуміло, як ми примудрилися знайти таких «половинок», що з ними схожі більше, ніж поміж собою. Наша матуся зі своїми метр-шістдесят-два гідно завершила (чи очолила) б цю ідилічну шеренгу, і за зростом, і за поважністю, і за рудим кольором волосся.

Червоні, сині, білі, жовті пухнасті «посмішки» прикрасили кімнату й передали святкового настрою насупленим нам.

— Всього тільки два місяці минуло, а такі зміни сталися! — сказала Оленка.

— Та-аа-ак! — протягнуло дружно четверо голосів.

* * *

— Матуся знайшла будинок нашої мрії!

Я здивувалася. Це звучало досить незвично.

— Що? — Перепитала я слухавку.

— Матуся знайшла будинок нашої мрії, — ввічливо й терпляче повторила вона мені сестриним голосом.

— Чому ти вирішила, що саме цей будинок відноситься до нашої мрії, а не якийсь інший?

— Там велика ділянка землі, він не далеко від

Броварів. Недобудований, але в ньому можна жити, що власне й роблять теперішні господарі. Будинок розрахований на дві родини. А найголовніше — він на чверть дешевше, ніж усі подібні пропозиції в нашому районі... Коротше кажучи, ми з Олексою їдемо на вихідних дивитися. Ви з нами?

— Ще питаєш?! Там — будинок нашої мрії, а ми не поїдемо? Дзуськи!

За декілька днів ми дали задаток. За півтора місяця (і за кілька днів до нового року) сиділи у кабінеті нотаріуса, оформлювали угоду. Чи не святкове диво?

Коли ми тільки розпочали пошуки, наша дорогенька, ввічлива, розумна та підтримуюча матуся перебувала у величезному бентеженні. Вона нас любить надзвичайно. Але її багатий життєвий досвід підказував дуже правильні та обережні речі. По-перше, вкрай важко ужитися двом родинам в одній оселі, навіть якщо двоє з чотирьох є рідними сестрами. По-друге, всі четверо повиростали в містах, і хоч мали досвід городництва, до справжніх селян нам було, як до космонавтів. А ми з Оленкою так взагалі — з промислового міста-мільйонника. Тільки матуся, яка дійсно виросла «на землі», розуміла, як це — мати справи цілодобово: не тільки на офіційній роботі, а й в будинку, і на городі. І ніяк не могла второпати, як ми, що звикли працювати у комфортних офісах та мати гідний

відпочинок, як ми — такі білоручки — господарюватимемо на землі. Адже «будинок» дорівнює «нескінченна купа роботи»: доробляння, латання, виготовляння, ремонтування, фарбування, саджання, копання, сапання, консервування та ще безліч іншого важкого старання.

Сперечалися ми довго, місяців зо три. Боротьба була важкою, добре хоч не кривавою. При тому, що ми вдвох з Оленою сперечалися з однією мамою. Звісно, додатково, кожна з нас мала ґрунтовні розмови зі своїм чоловіком. І такі ненависні типу «Коханий, нам треба серйозно поговорити», і такі, що заводилися з половини відкушеної котлети. Нам з Костиком було де жити — невеличка, але окрема затишна квартира в Обухові, яка не потребувала ні ремонтів, ані великих вкладень. Поки ми просто «гуторили» та повільно дивилися «потенційні» варіанти, Костик не відчував загрози, аж доки я не сказала, що маю намір накопичення вкласти в будинок і землю, тоді напружився, і, здається, не видихав увесь рік.

Олекса сприйняв новину з радістю, яка дорівнювала якнайменше отриманню листа, що запрошував його стати повноправним членом родини Ротшильдів. Зятю страшенно кортіло мати власне житло, окреме від будь-кого з батьків. Жили вони з нашою мамою — Мариною Сергіївною Шевцовою в однокімнатній квартирі у Броварах.

Вона хоч і найкраща матуся у світі, але як теща — звичайнісінька: трошки лагідна, трошки прискіплива, без діла сидіти на дасть.

Найзавзятішою мрійницею серед нас є Олена. Я щиро вдячна Всесвітові за таку сестру. Вона й досі залишається найпозитивнішою людиною, яку я знаю особисто. Вона ніколи не була дурноспіхом чи що. Її усмішка, добро, позитив, гарне сприйняття будь-якої події за основу мають здоровий оптимізм та здатність позитивно сприймати життя, себе і все навкруги. І головна її перевага, на мій погляд, — здатність шалено мріяти. При цьому Олена настільки сильно вірить у свою гарну вдачу, що в неї все і завжди виходить так, як їй вважається за найкраще. Поліанна — і це щонайменше!

Сестрину мрію про будинок я підтримувала, тому що так само хотіла власний. Але крім того, мені здалося, що сила фантазій двох дівчат — набагато більша, ніж однієї. До того я воліла буди ближче до епіцентру мрійництва Олени, так я була стовідсотково впевнена, що наблизитимусь швидше і до здійснення своїх бажань. Оптимальним варіантом ми бачили будинок на двох господарів з великою ділянкою землі. В дитинстві з сестрою, як усі нормальні діти, ми і сварилися, і билися. Було усяке. Але подорослішавши, зрозуміли, що багато бажань у нас співпадають: мати свій власний шматочок землі, власноруч

вирощувати корисну городину, жити недалеко, підтримувати стосунки, товаришувати родинами та всіляко допомагати одна одній. Якщо можна створити ідилічний власний світ, чому б цього не зробити?

Ми довго шукали, але найкращого варіанту ніяк не знаходилося: то завеликий, то надто дорогий, то далеко від звичного місця проживання, то ділянка крихітна: «Шкода, королівство замале. Розгулятися ніде!». Кожну хатку, що ми дивилися, чоловіки прискіпливо оглядали з точку зору будівництва, електрики, водопостачання, інших технічних та інженерних будов. А ми — на предмет розташування, наявної інфраструктури, саду, сусідів.

Нарешті з маминої «легкої руки» ми дійсно знайшли будинок нашої мрії. Тобто до ідеалу було ще досить далеко, але цей варіант мав найкоротший шлях до нього.

* * *

Не дарма кажуть, що новорічні свята — найчарівніші. Рішення нашої автомобільної проблеми дійсно прийшло саме. Тобто, прийшов.

— Добридень вашій хаті! — почувся глухий бас від дверей.

Ми аж підскочили від несподіванки.

— А я оце дивлюся, світло горить, дай думаю, зайду сусідів привітаю! — чоловік років сорока у жупані та валянках скинув рукавиці і саме знімав велику кошлату вушанку. — Ой!

Побачивши — незнайомих — нас і абсолютно пусту кімнату, позадкував до дверей. Першою отямилася мама:

— Доброго дня! Зі святом вас! Ви до Руслана та Тетяни? Вони продали будинок та повернулися до міста. Ми — нові господарі. Та ж заходьте, не покусаємо! — і вона широким жестом запросила приєднатися до нашого імпровізованого святкування.

Сусіда звали Дмитром, вони з жінкою Наталею жили напроти через дорогу по нашій вулиці. За п'ять хвилин сусід перетворився на кореспондента новинарної передовиці Требухів, не забуваючи раз у раз чокатися з нами за «всезагальне щастя та добробут».

— Смакота невимовна, цей ваш «Наполеон», — промовляв Дмитро, закидаючи до рота черговий шматочок. — Він справив би фурор й на новорічному фуршеті у Букінгемському палаці, що казати про наше село!

Мама зашарілася та підклала гостю ще порцію.

— А я ще й подумав: машина інша у дворі. Чи то Руслан на свята подарунок собі зробив —

обновив. Аж ось як все склалося!

— До речі про машину, — прокашлявся Костя. — Ми тут вгрузли трохи, чи не підкажете, кого можна попросити витягти?

— Навіщо? Ми втрюх розштовхаємо та виведемо на вулицю. Я й дорогу розчистити допоможу!

Сусід не був пустобрехом. За півгодини чоловіки розчистили виїзд на подвір'ї та випхали нашого ошатного синього «акцента» на вулицю. Перед від'їздом ми познайомилися і з дружиною Дмитра. Сік за «виконання бажань у новому році» пили з «горла», залишивши псевдо-кришталеві бокали в будинку.

Так ми відсвяткували перший день нового року, в якому нам належало стати господарями недобудованого будинку та великої ділянки землі. Кожен крок, кожна дія, кожна найменша деталь — все було вперше. Попереду нас очікувала велика захоплива пригода тривалістю в декілька років. Чи решту життя?

Пісенька мого щастя

Я так надихнулася перебуванням у ВЛАСНОМУ будинку, що повернувшись до матусиної квартири, одразу кинулася до коробок із своїм всіляким манаттям, яке зберігалось тут,